

RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN #20

uitzending op 7/03/2020

RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN #20

uitzending op 07/032020

tekstverzameling vrijelijk te weerkgelegd, waaruit desgewenst de beschikbare stemmen op de vermelde datum putten kunnen om zich ter aether te verheffen

CC BY-NC-SA- Neue Kathedrale des erotischen Elends 2020

Lees Mij

- **RADIO KLEBNIKOV** selecteert zelf teksten uit wat er online verschijnt maar eenieder met toegang tot deze tekst mag en kan hier ook eigen teksten aanbieden (plakken, pasten) ter voorlezing
- opname in de '**RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN**' is voor een tekst geen garantie om voorgelezen te worden!
- geef voor elke tekst eerst de correcte **auteursnaam in kapitalen** op in **Kop 1** opmaak, gevolgd door de **titel** van de tekst (als die er is) in **Kop 2** - opmaak (als je niet weet hoe dat moet, raadpleeg dan [de handleiding](#) of probeer 's met tekenen misschien, ballet? yoga? wandelen helpt ook altijd...breien?)
- gelieve geen teksten in deze '*Lees Mij*' -sectie te plakken!
- **RADIO KLEBNIKOV** behoudt zich het recht voor om de hier aangeboden teksten zonder enige verantwoording weerom te verwijderen (commerciële berichten, aanstootgevende nijdheden,...)
- als je wil dat er **info over jou** als auteur in de pdf nadien staat...kan je die d'r zelf bijzetten
- alle teksten zijn en blijven uiteraard eigendom van de vermelde auteurs en resorteren hier onder [Creative Commons CC BY-NC-SA licentie](#)
- door ons geselecteerde auteurs die hun teksten hier NIET wensen, kunnen die zelf weghalen vóór de uitzending (selecteer en knip). Mensen die hun teksten verwijderd wensen te zien uit het online beschikbare PDF-bestand na de uitzending, kunnen hun verlangen naar vergetelheid kenbaar maken bij dv via dirkvekemans@yahoo.com
- als je voorleest, lees dan voor zoals je wil maar lees voldoende traag, neem je tijd: gun jezelf het wonder van de Stem van de Vrije Lyriek die dan jouw stem is.

Adriaan Krabbendam

Anatomische les op rotsvast papier

sushi is een misverstand.
in eeuwige sneeuw laat zich
goed geconserveerd vinden wie
verder
levensteken en beweegreden ontbeert.
sushi is een binnenbrand.

sushi is een binnenbrand.
hamertje-tik & blaasvoetbal
ontsnappen aan de aandacht.
wel spoelt nietsvermoedend de kartonnen vis
door het levende leven voor wie
verder
zaal en zeden zacht fileert.
sushi is een winkelpand.

sushi is een winkelpand.
de modderlaars is god.
men woont er in werphengel en kleefrijst
en lalt zijn lof van sawa tot wadi.
want o goed verborgen al wie
verder
ontheemd rondsluip en zich bezeert.
sushi is een bisdomkrant.

sushi is een bisdomkrant
die zich volleerd bezeert
aan het machtig klokkenspel
dat zelfs ooglaploos u weet te vinden
bij abt & nontij.
sushi is een winterwant.

sushi is een winterwant.
hier roept klaaglijk maar welluidend
de buikige draailier om moord
terwijl ieder geen zijn vingers brandt
aan het spit waaraan de aarde
braadt.
sushi is een kinderhand.

sushi is een kinderhand.
ze groeit er als een sleetse
vraag tezamen met de wijsheidstand
en beeft en geeft voor wie
verder
van de twijfel leeft.
sushi is geen zilverzand.

sushi is geen zilverzand.
het viel eens hemels douwe,
zee en branding rijmen hier op niets
net als het stellig stil refrein
van troetelkind tot hoorngeschal
al klinkt het nergens naar.
sushi is een misverstand.

Astrid van Rijn

Voor al uw feesten en partijen!

Ik ben lastercampagne
naarste droom
boom boom box spam
bug in je kop
kling klang kakeldoos
post die nooit aankomt
je ergste kwaal
het grote verlies
dramatisch, onvolkomen
immer met het hoogste woord
wangedrag mijn nickname
knaagdier, bonte avond
schandpaal
kramp in je kuit
boek met ezelsoor
sop gaar en slappe hap
tenenkrommend, oorverdovend
antiheld, zwaan kleef aan
fikse vergiftiging
pispot, kommer en kwel
dram dram storm ram
drankorgel, broek vol gaten
afwas van een week, vieze zweetsok
geurvreter, plofkanon
nagelbijter, kontkrabber
teef van het eerste uur
kink in de kabel
Kont tegen de krib
smeerpoets, blikkendoder
doodlopende weg
de nagel aan je kist

Bernard Réquichot

PREFACE

Avant qu'on ait inventé les langues;
"Chien" ne voulait pas dire "chien" et
Si quelqu'un avait dit "chien",
peut-être qu'on aurait compris pied.
Peut-être aussi aurait-on eu peur car
les noms n'existaient pas; C'était
pas l'habitude de parler.

Après qu'on a inventé les langues
on sait que les noms ne sont pas
les noms obligatoires des choses; que
"chien" aurait pu vouloir dire "pied".
Mais on sait aussi que "chien" aurait
pu vouloir dire ni "pied" ni "chien", aurait
pu être le nom d'aucune chose
d'aucun animal. Si chien avait été un
bruit inemployé alors on aurait pu
essayer d'utiliser "chien" à dire quelque chose.

Et maintenant que certains mots veulent
dire quelque chose on peut penser à
ce qu'étaient ces bruits avant qu'ils n'aient servi.
"Houkette" aurait pu vouloir dire "oreille"
"Dardanelle", aurait pu vouloir dire "Sein" ou
"concierge"
"Fèvre" aurait pu vouloir dire "rare"
ou "trace" signifier « tirer).
Mais FÉVOULETRAC ne dit rien de tout ça;
FÉVOULETRAC: qu'est-ce que ça veut dire?

Un substantif aurait pu être un verbe,
une conjonction aurait pu être un nom,
un nom commun aurait pu être un nom propre.
"Kirsch", "Scooter" des noms pour chiens.
" Max" un dentifrice.
" Solilaine" un nom pour amoureux.

"Chale" aurait pu vouloir dire piauler
" Féline" être le nom de la cuisinière
Mais CHALAMAXOUTER ne signifie pas
ce qu'on aurait pu croire.
FÉVOULETRACDARDANELLE ne nomme
rien et "NOMME" qu'est-ce que ça veut dire?

Bert Schierbeek

uit 'De Gestalte der Stem',

enigzins voor radio bewerkt door RADIO KLEBNIKOV

[Dit was zei de man -deel 4(slot)]

// de gedeeltes in vet dienen via de Voice Transformer of in koor gelezen (RK)

ik heb zei Signor Costa van Stromboli tien jaar gewerkt in
New York en twintig in Buenos Aires en ik was veertig toen
ik terugkwam hier en mijn bloed tot rust was gekomen en
men zich terug kan trekken op zijn eigen ogen en woorden en
op de stem van de zee en het vuur der vulkanen de fakkel uit
het heetst van de aarde en men kan wonen de vis koken
en eten omdat men van de aarde is en omdat men leven kan
want de huid van de aarde is de huid van de moeder die
wiegde mij hier negen jaar en ik streel met mijn hand nog de
lava der liefde en ik leef met de lelijkste vrouw van de wereld
die een hart heeft zo vol geheim van warme wijnbakkende
helling dat zij mij meer wieg is dan ooit en wij samen belopen,
behandelen en beluisteren de vertrouwde stem van zeer oude
grond

hij lachte deze vreemde broeder van Chaplin op Stromboli
hij bouwde een klooster midden in zee
Florence moet heel mooi zijn zei hij ik heb het nog nooit
gezien
mijn vader had een lapjeswinkel in New York 't was mij er te
koud
ik ben naar Zuid Amerika gegaan dat ken ik goed daar was het
warm
dat was Signor Costa van Miramare op Stromboli die een
broer van Chaplin leek
en ondertussen lees ik oude geschriften
hoe men het leven opnieuw beginnen kan
dat niet alles omver te gooien is ook al wil men het

dat het hart vol ruilvoet zit
dat de huid wel raad geeft van buiten naar binnen
maar dat buiten en binnen elkaar niet verstaan
dat men dan de steden der mond rood gaat kleuren
en verkiezingen houdt
graftombes opricht
ook wel de doden kust zoals ik deed in verscheidene kerken
ze liggen gewoon op de grond en de mensen knielen en bidden
er heerste op sommige plaatsen een geweldige rouw
doch de zwerfkei der menselijke stem gaat vele wegen
en soms van het zwijgen
ik zag hem
stil
in de cel van Sint Franciscus
op een houten tafel
het doodshoofd bij de hand
daarboven de Christus
hij at niet
zijn lippen zeiden zwijgende woorden
dat wij verlost zouden zijn
binnen een kloostergang
in schamelheid
onder het lied van honderd vogels
met een bidprent in het hart
de grote
wij
de mensen van deze aarde
een museum wij
zoals ik zag die Egyptische vrouw gebalsemd en opgelegd in
haar lichaamskist
de vorm van een mens
zwijgend
getekend naar de natuur
een overerfd landschap van fijne kleuren
Sint Franciscus had de dieren lief
in Fiesole
in Egypte
in China
en hij zag een beeld en bad
en de stem sloeg over en men verstond hem niet
zijn broeders verzamelden Boeddhas en chinese vloeken
zij bouwden een hel van goud

en soms een mooi uitzicht
soms werden zij in stukken gesneden omdat ze de taal niet
machtig waren
het leven is geen grammair dacht Christus
dan wetten de negers hun messen
bazoeka! bazoeka!
dan verplaatst men de hof en maakt muurschilderingen
men spreekt met planten en dieren
men rekent een vegetatie uit
men bouwt een cel of een roofridderslot
men geeft kunstenaars te eten
en ik loop langs de Lago Acciaioli bij de Ponte San Trinita
daar ontmoet een dichter soms zijn geliefde
men leest in een oud misverstand
men ziet daarin een dichter staan
men ziet tweemaal het meisje
één keer zich zelf
van weerskanten vierkant
en de vasomotore stelsels van het menselijk hart gingen zich
bewegen onder onze overgevoelige huiden en alles wat er aan
onzekerheid is hernam zijn kracht en ging heersen en sloeg in
als een regen meteoren en brandde het krachtsveld uit tot
woestijnen op plaatsen waar de bronnen door de aarde braken
en oase waren meer dan wij wisten wij van de wereld wij
wilden zijn in het woord hoog de geest maar het lichaam staat
sterk in hormonen gedompeld en de vingers verdriet zijn
ontelbaar en nooit te voorzien
wij wilden de climax van het land
wij pleegden roofoorlog op het lichaam
wij hadden niet meer de groene duim der beplanting
wij brandschatten ouders en kinderen
dit is de weg van alle heiligheid
een vacuumpomp
niet zonder wroeging, lees ik
ik heb, zei de man op achternamiddagen mijn leven verknoeid
met beeldwerpen en schaduwsteken en stuurde mijn geliefde
uit wandelen om te genieten van een ander uitzicht in vrijheid
dacht ik ik was gebouwd voor een uitgebreid leven dacht ik en
de geleerden hadden vele woorden gevonden
ik zocht schutpatronen
en ik vergat de geliefde die ging in eenzaamheid en met de
hand der

ontroering de ruïnes streefde der liefde
dat pad dat liep langs een afgrond
de hoge bomen die ruïsten in rust
de enkele woorden
de warme kamer
dat zijn gewone dingen voor ieder
en gaat één ding verloren dan is er een zwart papier op de
deuren
lutto in famiglia
wij tekenden nauwkeurig de tranen vooruit
zij stroomden uit dezelfde vulkaan
zij stroomden terug naar hetzelfde dal
**wij liepen elkander met beschilderde gelaten voorbij
en voor mij stond meer dan ooit de jammerklacht der
vrouwen**
een muur van vreemde bezigheden
en in alle kamers de bedden
en ik kuste mijn eigen voeten en het maanlicht
ik leefde in lege tuinen
maar uit het donker bouwde ik beelden met de stenen der
stem
en iedere steen nam ik uit jou
en jij verging zienderogen
dat was de wraak der geliefde
gelijk Archimedes liefhad in Syracuse
hij schreef de regel der communicerende vaten
ik bezing
ik kan de grondwet niet wijzigen
dit is een panorama
het regiem van hart en nieren
zoals het woekert in de kamers der liefde
in het korte woord
me te ja
me te nee
nu nee
nu
en oh
**ik wij mijn geliefde zoals wij liggen in de geur van ons verre
lichaam
de vretende bloem
van vruchtbare vrede
loom over de steden gegoten zoals zij liggen**

dynamische tuinen
op vertrouwde voet met de aarde
de ene hand karnend de hemel
de andere regelt het dagelijks verkeer
en door het verkeer de straten
met de stampende wijnvoet vol zweet
over alles de cultivaties der menselijke stem
dit in de ontmoetende lichamen
van de vingers teder
van het woord bijna ontdaan
enkel het ovaal der ogen
meer landschap dan menselijk zoals San Gimignano waar men
de torens liet staan
dertien nog
phallisch geheven uit de moeder der aarde
een monsterman uit de middeleeuwen
en daardoorheen **de microfoon der verkiezing**
een land vol lawaai
een modern leven

soms doolt een man rond met een mes in de waanzin des
harten en doodt zijn familie hij zegt omdat hij de duivel zag
uit het altaar des heren en de stem hoorde die zei dit is de
laatste dag de aarde is vervuld van de tekens en mijn oren en
ogen vol klei en hier zijn de boeken aangeboden voor de
verbranding richt mij op en steek mij in brand zonder genade
gij mensen zonder genade al de families die hun doden zo
mooi versieren met een marmeren huis er omheen van steen
natuursteen zo hard en glanzend van de harde overmoed maar
niet de moed tot de daad tot de laatste het ijzeren offer zoals
het grijnst uit mijn handen jullie de hond liever gekookt dan
de honger gezien steek mij in brand en draag de fakkel rond
en boet mij mijn lichaam mijn geliefde zoals ik haar zag in de
laatste snik toen mijn rechter hand haar onthalsde en mijn
linkerhand haar hoofd hief en mijn mond haar lippen nog
eenmaal kuste gij gruwet mijne burgers van deze liefde uit het
huis der verdoemden de laatste surreële grot op aarde met de
mensenhand besneden en gedaan door de eeuwen

ik vraag het offer dat ik bracht
aan beide zijden van de denkbeeldige lijn
de processie staat gereed

de glazenkasten staan opgesteld
de vergulde traan rinkelt langs de gevels
ik lampion van extase
ik sier uw steden op
uw verleden op
uw lachlust op
in mijn borstholte dwaal ik rond
met de echo der stem in mijn hand
een microbe die de organen vernietigt
en dan komt er een vrouw voorbij met een wonde aan haar
vinger tot op het bot
zij bedelt om amputatie
de mensen geven haar lachend geld
de vrouw lacht dankbaar terug
de dokter zit te wachten met het mes
wilt u uw vinger terug mevrouw op sterk water
de vrouw knikt en neemt haar vinger mee
thuis zet zij de fles op tafel
haar kinderen zien de vinger
die streelde die sloeg en die waste
haar man ziet de vinger
die streelde die wees hem de weg tot de plaatsen
zij zwijgen de man, de kinderen en de vrouw
zij zien de vinger
dan neemt de man de fles en plaatst haar onder een
heiligenbeeld
de vrouw voelt pijn op de plaats waar de vinger eens zat
de familie gaat bidden
leid ons niet in verzoeking
de vrouw staat op en loopt het huis uit
zij draagt nu haar hele hand in verband
de dokter zegt het was toch de zieke vinger
de vrouw knikt en gaat haar bedelgang
zij ziet geen man en kinderen meer
ik ben iets kwijt zegt zij
met de jaren wordt haar stem zachter
zij heeft zich geheel in verband gezet
zij sterft als een mummie

Dirk Vekemans

verworpen neologismen voor het 'Fin de Millenium'

seculantie

kruipen op 't strak gespannen spekvel
in de uitgebrande bedding met het
hagedissenzwart, het distelgroen waar
rood steekstof en schuurstenen oude
wonden openrijten, waar klauwen
tasten in flarden opbloei van vleesrot, waar
feestelijk blauw gierkeelt de aasschreeuw :
de laatste mens die zich het eerste woord
herinnert en het brullen van de minotaur.

kijk om naar wat vooruit was, jouw
hogere oorsprong: staar achteruit, daar
was de bestemming, nee, niet daar
iets lager, hoger, boven
de opgespannen waterlijn daar
waar de zon hangt aan jouw einder.

in de bedding ruist de witte stilte.
jij moet wat dieper kruipen, jij.
hier heb je de draad al
van de *seculantie*.

veroesteren

het vel dat het tere omspant verhardt:
de spanning kalkt in lagen uit.

onder maskers op maskerende maskers
wordt het vergeten gelaat een week en rozig vlak
en in de dichtvallende tunnels de zintuigen doven.
het gelaat is gelaten, het profiel profileert.

de lichamen parelen uit, pureren zich
het been uit het lijf. tot deemoed geslagen
het slappe geslacht slurpt zich op en vergaat.

‘het hing al eeuwen in de lucht’
vergeet zich snel nog in golven
de laatste gedachte en de schelp
rond het rot sijpelt leeg.

ochtend

zie: witte wolken.
sta op en melk de woorden:
hemelsblauwe zon.

vier barokspiegels

1. Specchio fallace, ingrato (Marino)

Taalknoet, dwangvers, tres
van larie die zichzelf benijdt.
Rooster dat het zonlicht splijt,
mijn adem hort en korrels perst :
letteretter in mijn wonden;

bedrieglijke spiegel, lieflijke
schijn van schone waan, lege
lijst met bladgoud belegd,
niets dat aast op eeuwigheid:
zwijg tot ik zie wat je zegt.

2. Au milieu de ce bois un liquide cristal (Habert de Cérisy)

verknoopt in de keelkribbe
stokt bij nacht de adem. kurk.
de ratel wil mij achterlaten
in de droom waarin mijn buik
zweeft en 't wateroppervlak
zodra versplintert. de tijd jeukt
er van etterende stilstand.

ik krab er blauwe ruimte uit.

woorden glijden glippen weg
van mij, het zand moet branden,
ik knijp de leegte tot kristal:
spiegel die mijn pijn opslokt,
glas dat dalen keert tot klim,
zwart waarin het licht verzinkt.

ik wil in haar verdwijnen.

de morgenster tot stof in 't oog
verstrooid wrijf ik mijn donker
uitgevlakt verlangen droog.
dieper kruip ik in omarmen
en kras haar naam waar ik
van blauwe leegte droomde.

niemand ziet wat ik haar zeg.

3. Stand still, you floods, do not deface (Carew)

't streefdoel stilte streept de mond kaduuk
hij zweet en rilt zich nog de tanden stuk.
kijklust donkert 't plexiglas inktzwart
niemand ziet haar woeker in zijn hart.
maak voor deze lafaard vlug een graf
niemand weet iets van zijn liefde af.

't streefdoel stilte streept de mond kaduuk
en hij jaagt zich dieper in het ongeluk
mormelmonster is hij, wonder gods
zo botst hij op de rots van eigen trots.
zo klein is hij dat hij niet zeggen durft
hoe groots haar schoonheid in hem turft.

ik zie mij nu en hoor hem zwijgen.

4. véte como te vas, no dejes floja... (Gongora)

o stroom, die stroomt zoals jij stroomt:
veel bekijks beklift jouw stromen niet.
maar noem ik daar die steen mijn god
dan zie ik ook mijzelf in steen en droom
dat zij daar eeuwig in mij staat in steen,
dan is de steen ook steen zoals jij stroomt,
mijn god, die stroomt zoals jij stroomt.

Eva Cox

SPREEUW

is een mooi woord
het fladdert in mijn mond
spartelt achter mijn tanden

een spreeuw is een vogel
maar kon ook zomaar
wat anders zijn

spreeuw
spreeuw

ik probeer te proeven
te voelen met mijn tong
wat een spreeuw kon zijn

een rare smaak misschien
een plant vol stekels

ik zeg tegen iemand
dat hij moet vergeten
wat een spreeuw is
en dan mag raden

een speekselgeeuw?
een reuzenstap met lange benen?

ik schud van nee
we denken samen na

maar weten dat alleen
een spreeuw een spreeuw
zal kunnen zijn

ik zet het kooitje van
mijn mond wijd open

de spreeuw vliegt weg

Lanny Quarles

weeds grown inside a soaring stone stomach

false-orach mummies glow
in the grand stomach chamber council
of the demagorguery
the orach eaters signal their lust
for herb-filled sausages of moon-glut flurr
false-flurr modes their particular gland
if stomach books gave hand-sausages
or if false-orach had its own stomach
and could look out through an eye
at the moon sausage demagorgue
the moon is lust
when light feasts in the dark
on the orach of tales
when green mustard sausages
hang floppy from their eyesockets
floppy mummies of demagorguery
dance with external glands
inside their own stomachs
the flurr of moon sausage orachs
signal luminous mummies
in the dark of mustard covers
floppy distinct and individual mummies
loom larger as the length of their
eyesocket mustard herb sausages
grows longer
slapping and spinning
false floppy orach sausages
floppy chin sausage
floppy tongue sausage
or heavy floppy nipple sausages
packed with false-orach
and mustard
there are fits of glands
in the demagroguery
of the grand stomach

chamber council
of twisted knotted
luminous mummy things
of darkness
false-flurr is a mode
in which the moon lust
of the blood draining mirror
of the false-orach mummies
would look out through an eye
to see its own orach grow
from piles of unkempt eyes
mustard sausages move like snakes
among the yawning babbling
orifices of the false-orach-pharaohs
of demagorgureon

Olchar E. Lindsann

per Spective

~~@~~~~~

“hen spirits turn themselves
away they become invisible but the hells
are not seen be”

– Swdenborg, Heaven and Hell

~~~~

“joyments of Genius, which to Angels
look like torment and insanity, I coll”

– Blake, The Marriage of Heaven and Hell

~~@~~~~~

specula utopium:

spirintversion turneth versus
corneal empathy gauze, re-
turns to distal in the moongloom: verses
in jambment of the pneuma gleam: o
sulphur smear of breath fume glass
spear it help as monitor
sight of de, molition psyche ,Dis
solution pit, pan-
opticon upon
it featherstorm in swivels drill
subjective retina ô collander of angels
flameblood cataract honey beam stigmatatism
vertiginous plasm callibrator, up
ward tumblers, worm-
holes trembling divinely, limb
from ape torn limb purse, pective
brain bath vegetative
ô memorable fumage choir, arck of
texture of refractive optic sin:
brief-gleam in the
devileye

over de Vrije Lyriek

de leesbare uitdrukking van een gevoel is een absurditeit: een gebaar kan een gevoel uitdrukken wanneer het gevoel erin gebeurt. woorden kunnen hooguit gedachten weergeven die het gevoel heeft teweeggebracht, doen gebeuren.

verbale expressie is een historische deterioratie van de schreeuw, een verregaande verrotting van het vocale gebaar van onmacht, woede en frustratie. een vreugdekreet heeft geen verklaring nodig, geen verdere verbalisering.

daarom gebeurt de vrije lyriek ook nooit in de woorden, in hun betekenissen maar erlangs, ervan weg, er tussendoor. de Stem zingt tussen de woorden, weg van het Rot.

lyriek strandt in de woorden, verkalkt er tot schelpjes, met enkel een spoor van de Stem erin. lyriek lezen, stilletjes in je hoekje is onvoldoende om de vrije lyriek geheel tot leven te wekken. het heeft je adem nodig, het wil klinken zoals je adem, zoals dat waar je leven van afhangt.

je hoeft het niet te zingen als een diva, lyriek mag je stamelen, je mag stotteren, lispelen, kraken, kakelen, schreeuwen, fluisteren, kuchen, schuren, schrapen, horten, je verslikken, je vergissen en vloeken en haperen en wenen.

het is ook jouw leven, overigens, het leven van de lyriek: als je het hoort herken je het vast. tot in de diepste treurnis, de goorste ellende zingt het glashelder de onbereikbare toon van jouw onverwoordbaar, onverwoestbaar geluk.

de vrije lyriek heeft de woorden immers enkel nodig omdat jij die nou eenmaal nodig hebt.

NKdeE 5/03/2020

on Free Lyricism

an expression of a feeling that you can read is an absurdity: a gesture can express a feeling when the feeling happens in it. words can represent thoughts that have come out of a feeling.

verbal expression is a deterioration of the scream, a far-reaching decay of the vocal gesture of impotence, anger and frustration. a cry for joy needs no explanation, no further verbalization.

that is why free lyricism never happens in words, in their meanings, but along, away from and in between. the Voice sings among the words, away from the Rot.

lyricism ends in the words, calcifies into shells, with just a trace of the Voice in it. reading lyrics quietly in your corner is not enough to bring the free lyricism fully to life. it needs your breath, it wants to sound like your breath like that on which your life depends .

you don't have to sing it like a diva, you can stomp lyricism, you can stutter, lispel, squat, cough, sand, scrape, hort, err and curse and falter and weep.

it is also your life, by the way, the life of the lyrical: if you hear it you will recognize it. to the deepest mourning, the gravest misery - sings crystal clear - -the unreachable tone of your unspeakable, indestructible happiness.

after all, free lyricism only needs words because you need them.

New Cathedral of erotic Misery, March 5th, 2020

(transl. Amanda **Malinka**)

EPILOOG

er is heibel in de Coronatiestraat
en kabaal op 't Mussenplein.
kattenhaar komt recht van hondenhaat
maar moest het donker zijn
je zou niet weten wat er voor je staat.

wie moet ik nog geloven
als de krant al vol met leugens staat?
wat kan ik nog mijn kind beloven
als heel de wereld al van angst vergaat?

er is heibel in de Coronastraat
en kabaal op 't Mussenplein.
en 'k moet nog in den Aldi zijn.
't is te hopen dat 't rap overgaat.

RADIO KLEBNIKOV 07/03/2020 @19u58

INHOUD

Lees Mij	2
Adriaan Krabbendam	3
Anatomische les op rotsvast papier	3
Astrid van Rijn	5
Voor al uw feesten en partijen!	5
Bernard Réquichot	6
PREFACE	6
Bert Schierbeek	
uit 'De Gestalte der Stem', enigzins voor radio bewerkt door RADIO KLEBNIKOV [Dit was zei de man -deel 4(slot)]	8
Dirk Vekemans	
verworpen neologismen voor het 'Fin de Millenium'	14
seculantie	14
veroesteren	15
ochtend	16
vier barokspiegels	17
Specchio fallace, ingrato (Marino)	17
Au milieu de ce bois un liquide cristal (Habert de Cérisy)	18
Stand still, you floods, do not deface (Carew)	19
véte como te vas, no dejes floja... (Gongora)	20
Eva Cox	
SPREEUW	21
Lanny Quarles	
weeds grown inside a soaring stone stomach	22
Olchar E. Lindsann	24
over de Vrije Lyriek	26
on Free Lyricism	27
EPILOOG	28
INHOUD	29

Radio **Klebnikov**

is het programma van de Vrije Lyriek
elke zaterdag van 18u tot 20u
op de Leuvense vrije radio **Radio Scorpio**
FM 106 of <http://radioscorpio.be/luister.html>